

Bijlage 6: Casussen lastenluwe implementatie

Richtlijn 2009/52 Illegaal verblijvende derdelanders

Het kabinet ziet de casus inderdaad als een niet lastenluwe implementatie. De richtlijn legt een meldingsplicht op aan werkgevers die derdelanders te werk stellen. Dit kan extra administratieve lasten tot gevolg hebben voor bedrijven. Om extra lasten te voorkomen, zal het kabinet gebruik maken van reeds bestaande meldingsverplichtingen (en daarmee huidige werkwijze in stand houden). Dit wordt bij algemene maatregel van bestuur nader geregeld.

Richtlijn 2001/83 Homeopathische geneesmiddelen

Met de komst van de nieuwe Geneesmiddelenwet in 2007 hebben fabrikanten van homeopathische geneesmiddelen die bedoeld zijn voor zelfzorg, de keuze of zij hun product wel of niet willen voorzien van een medische claim. Een medische claim is bijvoorbeeld "tegen griep". Indien een fabrikant er voor kiest een medische claim te willen bezigen op de verpakking of in reclame-uitingen, zal hij die claim eerst vooraf wetenschappelijk moeten bewijzen. Het doel hiervan is dat de consument niet op het verkeerde been mag worden gezet door onbewezen claims op producten. Dit is bij alle geneesmiddelen het geval, maar bijvoorbeeld ook bij het willen voeren van gezondheidsclaims op levensmiddelen. Als een fabrikant een medische claim niet wetenschappelijk kan onderbouwen mag hij – in het belang van de volksgezondheid - die claim niet voeren op dat product. Het vereiste dat een fabrikant zijn beweringen moet onderbouwen is alleszins redelijk. De Raad van State heeft geoordeeld dat de Geneesmiddelenwet op dit punt rechtmatig is en conform de desbetreffende Europese richtlijn (uitspraak RvSt. 18-04-2012, BW3057). Het kabinet zal de Geneesmiddelenwet op dit punt dus niet heroverwegen.

Richtlijn 2003/96 Energiebelastingen

De richtlijn is niet van toepassing op mineralogische en metallurgische procedés, omdat energieverbruik voor zulke procedés overeenkomstig artikel 2, lid 1, van de richtlijn energiebelastingen van de werkingssfeer van die richtlijn is uitgesloten. Het is daarom aan de lidstaten zelf om te beslissen of zij dergelijke procedés willen belasten dan wel volledig of gedeeltelijk van belasting willen uitsluiten. Al vóór de implementatie van de Richtlijn Energiebelastingen vond in Nederland heffing van energiebelasting op dergelijke procedés plaats. Aangezien de richtlijn beleidsarm is geïmplementeerd, is bij de implementatie van de genoemde richtlijn niet voorzien in een vrijstelling voor dergelijke procedés. Budgettaire gevolgen weerhouden kabinet om gebruik te maken van mogelijkheid tot uitsluiting.

2004/39 Mifid: Financiële sector

Het kabinet onderkent dat bij de implementatie van richtlijn 2004/39 MiFID op enkele punten gebruik is gemaakt van de keuzevrijheid die de richtlijn biedt, maar kan zich niet vinden in de kwalificatie in het onderzoeksrapport dat de economische impact van deze verschillen op het bedrijfsleven hoog is. Het kabinet is van mening dat de zes uitgelichte verschillen, zoals een registratieplicht voor verbonden agenten, een beperkte impact hebben voor slechts een klein deel van de bedrijven die actief zijn in deze markt. Bovendien is bij de implementatie van de richtlijn in

deze gevallen een bewuste en gemotiveerde keuze gemaakt voor een minder lastenluwe wijze van implementatie, veelal ingegeven door de wens van de wetgever om adequate bescherming te bieden aan beleggers. De keuze van de Nederlandse wetgever om geen gebruik te maken van de mogelijkheid om verbonden agenten toe te staan om financiële instrumenten of gelden die toebehoren aan cliënten onder zich te houden, is daar een voorbeeld van. Het onderzoek geeft dan ook geen aanleiding om deze keuzes te heroverwegen. Overigens zal het kabinet ook bij de implementatie van de herziene richtlijn MiFID – waar thans over wordt onderhandeld – aandacht schenken aan lastenluwe implementatie.

Richtlijn 2006/24 Dataretentie

Ten tijde van de implementatie van deze richtlijn was een bewuste en gemotiveerde keuze gemaakt voor de minder lastenluwe variant door een langere bewaartermijn voor te schrijven dan welke de richtlijn als minimum voorschrijft. Naar aanleiding van het debat met de Eerste Kamer over het implementatiewetsvoorstel is de bewaartermijn uiteindelijk op een half jaar vastgesteld, waarmee uiteindelijk de implementatie alsnog op de meest lastenluwe wijze heeft plaatsgevonden.

Richtlijn 2009/136 Burgerrechten (cookie)

In het rapport wordt geadviseerd de lasten voor bedrijven te verminderen door het rechtsvermoeden bij tracking cookies los te laten. Het kabinet erkent dat het rechtsvermoeden voor sommige bedrijven extra lasten met zich meebrengt, en dat het rechtsvermoeden niet nodig is voor de implementatie van de cookiebepaling uit de gewijzigde Bijzondere privacyrichtlijn. Bij de omvang van deze lasten zoals omschreven in het rapport kunnen echter kanttekeningen worden geplaatst. Het rechtsvermoeden heeft alleen gevolgen voor ondernemingen die tracking cookies plaatsen, maar daarbij géén persoonsgegevens verwerken. Bedrijven die wel persoonsgegevens verwerken moesten ook zonder het rechtsvermoeden al voldoen aan de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp). Bedrijven die tracking cookies plaatsen en geen persoonsgegevens verwerken moeten door het rechtsvermoeden aannemelijk maken dat ze geen persoonsgegevens verwerken, of zich houden aan de Wbp. Aantonen dat er geen persoonsgegevens worden verwerkt kan door aan te geven welke maatregelen het bedrijf heeft genomen om te zorgen dat de verzamelde gegevens niet of niet meer herleidbaar zijn tot identificeerbare personen. Aannemende dat een bedrijf weet dat het tracking cookies plaatst en leest (het gaat immers vaak om de core business van het bedrijf) betreft een deel van de in het rapport genoemde stappen dan ook bedrijfseigen activiteiten.

Omdat het rechtsvermoeden een uitdrukkelijke wens van de Tweede Kamer is geweest, en de daardoor veroorzaakte lasten naar de opvatting van het kabinet relatief beperkt zijn, ziet het kabinet er van af te komen met een wetsvoorstel om het rechtsvermoeden te schrappen. Dit laat onverlet dat de we doorgaan met het aanpassen van de cookiebepaling. De aanpassing houdt in dat voor cookies die geen of slechts geringe gevolgen hebben voor de privacy, zoals de meeste analytic cookies, A/B testing cookies en affiliate cookies, geen toestemming meer hoeft te worden gevraagd. Ook zal de informatieplicht voor deze niet-privacygevoelige cookies niet langer gelden. Deze aanpassingen van de cookiebepaling zullen leiden tot een aanzienlijke beperking van de administratieve lasten.

Verordening Bouwproducten 305/2001 en Nen 1090 staalconstructies

NEN-EN 1090 is een geharmoniseerde norm. Dat wil zeggen dat deze norm voor alle Europese landen hetzelfde is. Een geharmoniseerde norm heeft in ieder land een zogenoemde nationale bijlage, waarmee de norm geschikt wordt gemaakt voor gebruik in het eigen land. Normen worden in principe gebruikt als bepalingsmethode. Het daadwerkelijke niveau van het voorschrift waarbij de norm in kwestie als bepalingsmethode zal worden gebruikt volgt uit het Bouwbesluit 2012. De gesignaleerde verschillen met Duitsland zijn een gevolg van de keuzes die door de normcommissie zijn gemaakt om bij het gebruiken van deze norm als bepalingsmethode het in het Bouwbesluit voorgeschreven niveau te halen. Dat niveau hoeft dus niet gelijk te zijn aan het niveau van het buurland. Als in Nederland hogere kosten zouden moeten worden gemaakt om aan het Bouwbesluit te voldoen, dan is dat dus een gevolg van de inhoud van het Bouwbesluit en niet van de nationale bijlage. De conclusie dat in Nederland hogere kosten dan in Duitsland moeten worden gemaakt om aan NEN-EN 1090 te voldoen is dus niet juist. De kosten worden bepaald door hetgeen de opdrachtgever laat bouwen. Als je het goedkoper zou willen maken dan zou dat kunnen betekenen dat het gebouw in Nederland bijvoorbeeld voor een minder lange periode geschikt wordt geacht. Er kan in ieder geval geen sprake zijn van marktverstoring. Iedereen die in Nederland bouwt (Nederlandse of Duitse aannemer) moet aan het Bouwbesluit voldoen. Het vraagstuk met betrekking tot NEN-EN 1090 is in zekere zin een uitwerking van hoofdstuk IV van de verordening bouwproducten. Maar daar kan op geen enkele wijze de conclusie aan worden verbonden dat Nederland hoofdstuk IV anders dan minimaal heeft "omgezet".

Richtlijn 1999/44 Garantietermijn consumptiegoederen

Een lastenluwer variant van implementeren zou feitelijk betekenen dat de consument bij gebreken aan (in het bijzonder) duurzame productiegoederen minder lang kan aankloppen bij de leverancier of fabrikant. De kostenverlaging voor het bedrijfsleven zou daarom leiden tot een lastenverhoging voor de burger. In Nederland wordt op dit punt aan de consumentenbescherming meer gewicht toegekend dan aan het belang van het bedrijfsleven. Deze expliciete keuze heeft in de achterliggende jaren herhaaldelijk de aandacht gekregen in het politieke debat. Het onderzoek, dat slechts deze stand van zaken beschrijft, geeft geen aanleiding om thans op deze keuze terug te komen.

2004/37 Arborichtlijn

De richtlijn is geïmplementeerd via het Arbobesluit en vraagt om bescherming van werknemers tegen de risico's van blootstelling aan kankerverwekkende en mutagene stoffen. Een kankerverwekkende stof (artikel 4.11 Arbobesluit) is een stof die (a) voldoet aan de EU-criteria van een kankerverwekkende stof, of (b) staat op de lijst van de EU. Deze eisen zorgen ervoor dat alle bedrijven in de EU voor iedere stof moeten nagaan of die aan punt a of b voldoet. Om het Nederlands bedrijfsleven te helpen heeft het kabinet een lijst gepubliceerd met stoffen die hier in ieder geval onder vallen (de zogenaamde SZW-lijst). Op deze wijze hoeven bedrijven minder inspanning te leveren om te bepalen of een stof kankerverwekkend is. Het niet hebben van een stoffenlijst (wat de praktijk is in andere EU landen) zou het voor bedrijven lastiger maken om te kunnen bepalen wat de risico's voor haar medewerkers zijn. Signalen van het bedrijfsleven dat de

SZW-lijst bij leveringen uit het buitenland soms verwarring en daarmee lasten kan veroorzaken, zijn bekend. Om dit op te lossen hebben vertegenwoordigers van het bedrijfsleven gevraagd om de stoffen die wel op de SZW-lijst, maar niet op de EU-lijst als kankerverwekkend staan, in de EU aan te kaarten (zodat ze alsnog op de EU-lijst als kankerverwekkend zullen worden opgenomen). Het kabinet heeft positief gereageerd op dit verzoek en heeft een actieplan opgesteld. De Gezondheidsraad en het RIVM hebben inmiddels opdracht gekregen om te komen tot een uniforme werkwijze waardoor het classificatieverschil voor een aantal stoffen op de SZW-lijst en EU-lijst op korte termijn wordt opgeheven. Nederland zal, in eerste instantie voor 15 stoffen die voor de industrie het belangrijkst zijn, een dossier indienen bij de EU voor een EU geharmoniseerde indeling. Het uiteindelijke resultaat van dit proces is dat de bestaande indeling van de stof op de SZW-lijst wordt vervangen door de geharmoniseerde indeling. Verwachting is dat binnen een aantal jaar verdere EU harmonisatie er voor zal zorgen dat alle EU-landen één lijst met stoffen zullen hanteren en er dus geen verschillen meer zullen zijn.